

kan være en Del at udsætte paa Valgmaaden til Amtsraadet. Jeg omtalte ved 1ste Behandling, at et Amtsraad, valgt efter denne Lov, neppe vilde sætte sig imod, at et Sogneraad f. Ex. forlangte 200 Rd. til Hjælp for sin Formand, og jeg troede at vide, at et slikt Forlangende allerede havde fundet Sted dengang. Det kunde det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds ikke forslaa; ja, naar jeg kunde have slaaet det Halve og atter det Halve af, saa var det ikke noget Uørt; han kjendte Tilfælde, hvor Formanden lønnes med 50 Rd.; det staar udtrykkelig i Tidenden: „lønnes“. Det er nu Noget, som er uørt, thi jeg kjender intet Sted, hvor Formanden lønnes; jeg tror ikke, det efter Landkommunalloven er tilladt at lønne Formanden; derimod er det jo tilladt at bevilge Penge til Medhjælp. Jeg skal imidlertid tillade mig at udtale ligeoverfor det ærede Medlem, at jeg ikke behøver at slaa Noget af i den Henseende, og jeg skal henvise ham til Velle Amtsraadsforhandlinger af 12te Februar 1868, altsaa lige strax efter, at Landkommunalloven var udkommen; der staar under Nr. 31 et Andragende fra Barret-Brigsted Sogneraad om Tilladelse til at anvende 200 Rd. til Medhjælp for Formanden. Dette Forlangende er ikke aldeles enestaaende; thi der er et Andragende under Nr. 33 fra Alsens og Klakring Sogneraad, om at der af Kommunens Kasse maatte blive tilstaaet Formanden 100 Rd. for Medhjælp til Forretningernes Udførelse; begge disse Andragender bleve imidlertid afflaede af Velle Amtsraad; men jeg frygter nu, som sagt, for, at et Amtsraad, valgt efter denne Lov, ikke vilde være gaaet ind paa at afflaa disse Andragender. Vel veed jeg nok, at man her i Omegnen af Kjøbenhavn har bevilget betydelige Summer til Medhjælp for flere Sogneraads Formænd, men her ved Kjøbenhavn er der andre Forhold; her ere jo store og folkerige Kommuner, hvor Kommunalvæsenet er af en hel anden Betsfæfkenhed og langt større Omfang end f. Ex.

ovre i Jylland. Jeg tror ikke, det vil være heldigt at gaa ind paa det Princip, at der bevilges synderlig store Summer til Hjælp for Sogneraadets Formand. Den Sikkerhed for gode Valg, som Udvalgets Flertal ser i Diætløsheden, forekommer det mig maatte lide et stort Knæf, hvis det blev det Almindelige. Jeg maa saaledes fastholde min Udtalelse fra Sagens 1ste Behandling, nemlig at det foreliggende Lovforslag maa anses for at være ubetimeligt, fordi der ikke er Trang til en saadan Lov, og at det under visse Omstændigheder vil kunne blive farligt, fordi det vil frembringe Splid og Misnoie i Befolkningen, og fordi det aldeles vil tage Magten over Kommunernes Pengevæsen fra dem, der nu i en lang Arrække have haft en berettiget Indflydelse paa samme, og lægge den over i andre Hænder. Jeg maa altsaa se mig nødsaget til at stemme imod Lovforslagets videre Fremme, og jeg har det Haab, at det Samme vil være Tilfældet med Thingets Flertal. Da jeg ved Sagens 1ste Behandling havde det Uheld at blive misforstaaet af flere Medlemmer, skal jeg dog, da jeg, paa Grund af at der blev vedtaget Afslutning af Forhandlingerne, ikke kunde komme tilorde, tillade mig i al Korthed at udtale nogle faa personlige Bemærkninger. Jeg skal saaledes udtale til det ærede Medlem for Velle Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at, naar han syntes at mene, at jeg vilde haane Husmændene, da maa jeg herimod sætte en bestemt Indsigelse; jeg haaner Ingen, hverken Husmænd eller Gaardmænd, hverken Indfiddere eller Herremænd; jeg haaner i det Hele taget Ingen. Han udtalte, „at jeg havde sagt, at Husmændene maatte kunde komme i Tanke om ingen Veie at ville have, og dersom dette ikke nærmer sig henimod, hvad man kan kalde Gaan, saa veed jeg ikke, med hvad Grund han har sagt det.“ Jeg har for det Første aldrig udtalt, at Husmændene ikke vilde have Veie, men jeg har sagt, at de muligens ikke vilde have Betsfæfkenheder ved Væsenet, og jeg har ment, at Veienes Bedlige